९. ईदगाह

‘रमजान’ महिन्याच्या तीस दिवसांनंतर आज ईदचा दिवस आला आहे. किती रम्य, किती सुंदर सकाळ आहे ही ! झाडं हिरवीगार दिसत आहेत. शेतात समृद्‌धी डोलत आहे. आकाश लालेलाल झालंय. आज सूर्य तर पहा किती सुरेख दिसतोय ! किती शांत, किती सुखद ! जणू तो साऱ्या जगाला ईदच्या शुभेच्छा देत आहे. गावात नुसती गडबड चालली आहे. ईदगाहला जाण्याची तयारी सुरू आहे.

मुलंतर खूप आनंदात आहेत. कुणी एक दिवसाचा रोजा पाळलाय तोही फक्त दुपारपर्यंत; पण कुणीतर तोही पाळलेला नाही; पण ईदगाहला जाण्याचा त्यांचा आनंद उतू जातोय. रोज ईदच्या नावाचा जप चालला होता, ती ईद आज उगवली आहे. मुलांना सगळ्यांत जास्त घाई झालीय. लोक ईदगाहला का येत नाहीयेत, असा प्रश्न त्यांना पडलाय.

सगळ्यांत जास्त आनंदात आहे हमीद. ४-५ वर्षांचा हा गरीब चेहऱ्याचा, हडकुळा मुलगा. याचे अब्बा मागच्यावर्षीच कॉलऱ्याला बळी गेले आणि अम्मी पांढरी पडत पडत एक दिवस मरून गेली. आता हमीद आपल्या म्हाताऱ्या अमीनाआजीच्या कुशीत निजतो. तिच्याजवळ तो सुखात आहे. ‘अब्जाजान पैसे कमवायला गेले आहेत. खूप पिशव्या भरून पैसे घेऊन ते परत येतील. अम्मीजान अल्लाच्या घरून आपल्यासाठी खूप छान छान गोष्टी आणायला गेली आहे,’ असा त्याचा विश्वास आहे, म्हणूनच तो आनंदात आहे. हमीदजवळ जोडे नाहीत, डोक्यावर जुनीपुराणी टोपी आहे, तिचा वरचा भाग काळा पडला आहे, तरी तो खुशीत आहे.

अमीनाच्या हृदयात कसंसंच होत आहे. गावातली मुलं आपापल्या वडिलांबरोबर ईदगाहला चालली होती. हमीदला अमीनाशिवाय कोण आहे ? ‘त्याला एकटं कसं पाठवायचं ? त्या गर्दीत पोरगं कुठं हरवलं तर ? नाही, अमीना त्याला असं एकटं पाठवू शकणार नाही. एवढासा जीव एवढं अंतर चालेल तरी कसा ? पायाला फोड नाही का येणार ? जोडेही नाहीत त्याच्याजवळ!’ अमीनाबीकडे फक्त दोन आणे आहेत. तीन पैसे हमीदच्या खिशात व उरलेले तिच्या बटव्यात. एवढंसं धन व हा ईदचा सण ! हमीद आजीला सांगतो, “तू घाबरू नकोस. मी सगळ्यांच्या आधी परत येईन.” अमीनानं दिलेले तीन पैसे घेऊन हमीद सवंगड्यांबरोबर निघतो.

गावाहून लोक निघाले. इतर मुलांसोबत हमीदपण चालला होता. कधी ते सगळे धावत धावत पुढे जायचे. कधी एखाद्या झाडाखाली उभे राहून बाकीच्यांची वाट पाहायचे.

अचानक समोर ईदगाह दिसला. चिंचेची दाट सावली त्यावर पडलेली आहे. खाली पक्की फरशी लावलेली आहे. त्यावर जाजम घातलेलं आहे. रोजे करणाऱ्यांच्या लांबच लांब रांगा लागलेल्या आहेत. जाजम नसलेल्या भागापर्यंत रांगा गेल्या आहेत. नंतर येणारे मागे रांगेत उभे आहेत. पुढे जागा मुळीच नाही. इथे सगळे सारखेच आहेत, कुणाचा पैसा वा प्रतिष्ठा पाहिली जात नाही. किती छान व्यवस्था आहे ! सगळे एकदम वाकत आहेत, गुडघे टेकत आहेत. कितीतरी वेळा ही हालचाल होतेय. जणू विजेचे लाखो दिवे एकदम लागावेत, विझावेत असं दृश्य दिसत आहे.

नमाज संपली. लोक परस्परांना मिठी मारून भेटत आहेत. आता सारे मिठाईच्या व खेळण्यांच्या दुकानांकडे धावतील. हा पाहा झोपाळा. एक पैसा देऊन यावर बसलात, तर घटकेत आकाशात फिरतोय असं वाटेल, तर घटकेत जमिनीवर पडतोय असं वाटेल. हे चक्र आहे. लाकडाचे हत्ती, घोडे, उंट या चक्राला लागलेले आहेत. एक पैसा दिला तर पंचवीस चकरांची मजा घेता येईल. महमूद, मोहसिन, नूर आणि सम्मी त्या चक्रातील घोड्यांवर, उंटावर बसत आहेत. हमीद दूर उभा आहे. त्याच्याजवळ तर तीनच पैसे आहेत. आता खेळण्यांची खरेदी. दुकानांमध्ये तऱ्हेतऱ्हेच्या खेळण्यांचे ढीग पडले आहेत. खेळणी तरी किती प्रकारची - राजा, शिपाई, गुन्हेगार, वकील, पाणक्या, साधू. वा ! किती सुंदर खेळणी आहेत ही ! महमूदनं शिपाई घेतलाय - खाकी पोशाख, लाल पगडी, खांद्यावर बंदूक. वाटतंय, जणू आत्ताच कवायत करून येतोय. मोहसिनला पाणक्या आवडलाय - कमरेला पखाल लावलेला, कमरेतून वाकलेला, सगळ्यांना पाणी वाढणारा. सगळी खेळणी दोन-दोन पैशांना मिळतायत, पण हमीदकडे तीनच पैसे आहेत. तो इतकी महागडी खेळणी कशी घेणार ?

खेळण्यांनंतर नंबर आला मिठाईचा. कुणी रेवड्या घेतल्या तर कुणी गुलाबजामुन, कुणी जिलेबी खातंय तर कुणी करंजी. हमीद मात्र त्याच्या आजीचा विचार करतोय. 'मी तर चिमटा खरेदी करणार. चिमटा पाहून आजी खूश होईल. मला भरभरून आशीर्वाद देईल.'

हमीद एका लोखंडी वस्तूंच्या दुकानापुढे थांबला. तिथे काही चिमटे ठेवलेले होते. फुलके तव्यावरून उतरवायला, विस्तवावर फुलके भाजायला उपयोगी आहे हा चिमटा. पुन्हा कोणी विस्तवातले निखारे मागायला आलं, तर त्याच चिमट्यानं पटापट निखारे उचलून द्यायचे ! बिचाऱ्या आजीला बाजारात जायला तरी कुठे वेळ असतो ! रोज हात भाजतात तिचे ! हमीदची दोस्तमंडळी पुढे गेली आहेत.

हमीदनं दुकानदाराला विचारलं, ''चिमटा कितीला दिला ?''

दुकानदारानं पाहिलं, की या पोराबरोबर कुणी मोठं नाहीये, तेव्हा तो म्हणाला, ''हे तुझ्या कामाचं नाही.''

''विक्रीसाठी नाहीय का ?''

''विक्रीसाठी का नाही ? इथवर बोजा आणला असता का ?''

''मग सांगत का नाही किंमत काय पडेल ती?''

''सहा पैसे लागतील.''

हमीद थोडा थबकला. ''बरोबर भाव सांगा.'' तो म्हणाला.

''योग्य भाव ? पाच पैसे लागतील. घ्यायचं असेल तर घे नाहीतर चालू लाग.''

''तीन पैशांना देणार का ?'' हमीद थोडा धाडसानं म्हणाला आणि पुढे निघाला. त्याला वाटलं दुकानदार त्याला धुडकावून लावेल; पण दुकानदारानं त्याला बोलवून तीन पैशांत चिमटा दिला.

मुलांनी यात्रेत खूप मजा केली. खेळणी घेतली, मिठाई खाल्ली. हमीदनं मात्र स्वतःवर खूप ताबा ठेवला होता. त्याला आजीला खूश करायचं होतं. तो चिमटा घेऊन घरी परतला.

अमीनाआजी हमीदचा आवाज ऐकून लगेच बाहेर आली. त्याला कडेवर उचलून लाड करू लागली, एवढ्यात त्याच्या हातात चिमटा दिसला.

''हा चिमटा कुठून आणलास ?''

''मी विकत आणलाय.''

''किती पैशांत ?''

''तीन पैसे दिले.''

अमीनाबी एकदम दुःखी झाली. 'कसं पोरगं आहे. दुपार झालीय. न काही खाल्लं न प्याला. आणलंय काय तर चिमटा !'

''एवढ्या साऱ्या मेळ्यात तुला आणखी काही मिळालं नाही ? तू चिमटा उचलून आणलास तो !''

हमीद अपराधी भावनेनं म्हणाला, ''तुझे हात स्वयंपाक करताना भाजतात न म्हणून आणलाय मी चिमटा !''

अमीनाआजीचा राग गायब झाला. 'दुसऱ्या पोरांनी मिठाई, खेळणी घेतलेली पाहून या पोरालाही वाटलं असेल घ्यावं. त्याचं मन किती लालचावलं असेल. एवढा त्यानं मनावर ताबा मिळवला कसा ? तिथे पण त्याला ह्या म्हाताऱ्या आजीची काळजी होती.' तिचं मन भरून आलं.

तिला रडू कोसळलं. पदर पसरून ती हमीदला आशीर्वाद देत होती. तिच्या डोळ्यांतून घळाघळा अश्रू गळत होते... आणि हमीद आजीच्या प्रेमळ कुशीत शिरला होता.

मूळ लेखक – प्रेमचंद

अनुवाद – संजीवनी खेर

शब्दार्थ : **ईदगाह** – प्रार्थनास्थळ. **रोजा** – सूर्योदयापासून सूर्यास्तापर्यंत केलेला उपवास.

स्वाध्याय

प्र. १. एका वाक्यात उत्तरे लिहा.

(अ) गावात कशाची गडबड चालली होती ?
(आ) मुलांचा आनंद का उतू चालला होता ?
(इ) हमीदच्या घरी कोणकोण होते ?
(ई) नमाज संपल्यावर लोक काय करतात ?
(उ) अमीनाने दिलेल्या पैशाचे हमीदने काय घेतले ?

प्र. २. थोडक्यात उत्तरे लिहा.

(अ) ईदच्या दिवशीची सकाळ कशी आहे ?
(आ) ईदच्या दिवशी मुलांचा आनंद कसा आहे ?
(इ) हमीद कोणत्या आनंदात होता ?
(ई) ईदची प्रार्थना कशी चालते, त्याचे वर्णन करा.
(उ) ईदगाहजवळच्या मेळ्यात हमीदच्या मित्रांनी काय काय मौज केली ?
(ऊ) चिमट्याचे काय काय उपयोग होतात ?
(ए) हमीदने आणलेला चिमटा पाहून अमीनाआजीला काय वाटले ?

प्र. ३. गाळलेल्या जागी योग्य शब्द लिहा.

(अ) जणू तो साऱ्या जगाला .... शुभेच्छा देत आहे.
(आ) हमीदचे अब्बा मागच्यावर्षी .... बळी गेले.
(इ) हमीदच्या खिशात .... पैसे आहेत.
(ई) दुकानदाराने आधी चिमट्याची किंमत .... पैसे सांगितली.

प्र. ४. शब्दसमूहांचा वाक्यात उपयोग करा.

(अ) आनंद उतू जाणे.
(आ) धुडकावून लावणे.
(इ) मन लालचावणे.
(ई) मनावर ताबा मिळवणे.

प्र. ५. हमीदच्या घरी ईद साजरी केली जाते. तुमच्या घरी कोणते सण साजरे करतात ? त्यांतील कोणता सण तुम्हांला जास्त आवडतो ? तो कसा साजरा करतात ते आठ ते दहा ओळींत लिहा.